

Χριστός και νίκησε· σταυρώνεται η Έλλάς και δά νίκησει.

Απ' αυτή τη μεγάλη άνοησία καταλαβαίνετε και τις άλλες. Μά δέν πρόκειται για τή φυλλάδα του Άνοητόπουλου· γι' αυτή τσακισμένο λεφτό δέ δίνουμε. Πρόκειται για τις φημερίδες που ξανατυπώνουν αυτές τις άνοησίες, που τις ρεκλαμάρον τόσο δυνατά κι αδιάντροπα και που ύποχρεώνουν έτσι τόν κοσμάκη νάν τις διαβάσει και νάν τις πιστεύει. Ταΐζουν τόν κόσμο με τέτια πνευματικά πίτουρα κι έπειτα ξαφνιαζόνται οι ίδιες και ρωτιούνται γιατί ο λαός άποβλακώθηκε, γιατί δέ βλέπει τό γκρεμό που άνοιχτηκε μπροστά του, γιατί άποχτηνώθηκε. Τόν ποτίζουν τό φαρμάκι κι άπορούν ύστερα οι ίδιες γιατί φαρμακώνεται.

Οι τέτιες τρανές άνοησίες όσο μένουνε μέσα στο βιβλίο φυλακισμένες δέ βλάπτουν τις διαβάσει κανείς και γελάει. Όταν όμως ξεγυθώνε στις φημερίδες, τότε άλλαζει τό πρόμα· τότε η άνοησία μεταμορφώνεται σά μαχαίρι άκονισμένο, και τάκονισμένα μαχαίρια δέ χαϊδώνουνε, σκοτώνουν. Α ρωτήστε τή γνώμη μας, περισσότερο βλάφτεται και διαφτείνεται η κοινωνία διαβάζοντας τέτιες άνοησίες παρά βλέποντας τήν «Σεχωριστή κρεβατοκάμαρα» στο θέατρο. Κι αυτή τή μεγάλη αλήθεια ποτέ δέν τή νιώσανε οι φημερίδες μας.

ΤΩΡΑ

πούφυγε ο Πρίγκηπας και κατέβηκε ο Ζαΐμης στην Κρήτη, θα συχάσουν τά πράματα; Κανείς δέν μπορεί νάν τό ξέρει αυτό, ούτε οι φημερίδες μας, πούναί πάντοτε «καλά πληροφορημένες». Ίσαμε τώρα κάτι τέτιο φαίνεται, πώς θα συχάσουνε. Μά ποιός μπορεί νά έγυθηθεί και γι' αύριο; Ποιός μπορεί νά μας βεβαιώσει πώς ύστερ' από λίγο καιρό δέ θάρχησει—άδιάφορο άν από Βενιζελικούς ή Μιχελιδαικούς αυτή τή φορά—και κατά του Ζαΐμη, από προσωπικούς λόγους, ή συστηματική αντίδραση πούγινε στον Πρίγκηπα κ' έφερε τά πράματα πάνω στού ζουραφιού τήν κόψη;

Πολυ τό φοβούμαστε πώς τά Κρητικά πήραν απ' αρχής κακό δρόμο, άφου οι Κρητικοί κοιτάζονε νά μιμνούνται σ' όλα τους λεύτερους Έλληνες—και νά τώρα που ζηλεύουνε τό Σύνταγμα τους και θέλουνε νάν τό πάρουν κι αυτό.

μονάχα τά τριζόνια τραγουδούνε σάν κουρασμένα και μονότονα, ξανοίγεται πέρα τό τριζιμο του άραμπά ξαφνιασμένο κι άργό· σάν περνάει πιό κοντά στη λαγκαδιά πούναί κειτάμενος ο Στάβρος Γκέλας, άκούγεται τό χούγιαγμα τόνό τω βουβαλιών κι άκόμα ύστερότερα λαλιές άνθρωπινές που τέτια σαλιαρίζουν.

«Έ, συντοπίτη, χοντρόρογα σταφύλια θα τραγανίσουμε μεθάρο... Μιά βροχή νά πάρει τώρα σά δροσούλα κι όλα θα πάνε δέξα... Σώνει πιά κι ο ζεσταμένος λίκας...»

«Ναι!.. Κι άν σάκούσουν τά σύννεφα... Τίποτα δέν κατέχουμε, καημένε... Μιά πλάκα έσθησα κ' έγώ νά πιάσω πετροπέδικες έδω στο ριζοβούνι κι ούτε φτερό δέ ζύγωσε, σά νάτανε κατάρρα...»

«Τάχουμε οι ξωμάχοι τέτια... Ο καθένας συδαβλίζει για νά βράσει, μά όλοι δέν τό τρώνε... Άλλος κουλός, άλλος λιγνός και πρασινιάρης, άλλος σά νά κουβαλάει νερό στους πεταμένους...»

«Δέ σου λέω...»

«Νά μήν παρατεντόνουμε τό κιοινί, γιατί θα κοπεί και θα γιομίσουμε και οι δυό τόν τόπο... Είναι σωστό, σύντροφε, η δέν είναι;...»

«Όπως τά βρήκαμε κι όπως είμαστε συνηθι-

ΤΗ ΓΝΩΜΗ

μας για τό «Νέον Πνεύμα» του Γιαννόπουλου τήν είπαμε στο περασμένο φύλλο και τιμούμε τό «Νουμά» λέγοντας πώς τό γενναίο και βαθυστόχαστο έρθο του Παλαμά αντιπροσώπευε τή γνώμη και του «Νουμά» και όλων των άλλων που δουλεύουμε για τήν Ίδέα κάτω από τή λευκή σημαία του Ψυχάρη.

Σήμερα για τό ίδιο βιβλίο έρχεται νά μας μιλήσει ο κ. Ξενόπουλος. Άν παραδεχόμαστε η έχι όσα γράφει ο κ. Ξενόπουλος, άλλος λόγος. Έμει, μία και θέλησε νά μας τιμήσει με τήν ταχτική συνεργασία του, δέν μπορούσαμε νάν του περιορίσουμε τις ιδέες του· αυτό για κανένα συνεργάτη μας δέν τό κάνουμε, όταν ύπογράφει άρθρα του κ' έτσι παίρνει πάνω του όλη τήν εϋθύνη για ό,τι γράφει. Για μας τό βιβλίο του Γιαννόπουλου είναι γιομάτο φρέσκο, σε μερικά μέρη και λίγο βρώμικο, άέρα· για τόν κ. Ξενόπουλο είναι γιομάτο ούσια. Η γνώμη του και η γνώμη μας. Οι άναγνώστες μας είναι λεύτεροι νά διαλέξουν τή σωστότερη. Κάθε άλλη κουβέντα, θαροούμε, έρχεται σάν παραπανιστή.

ΦΡΟΝΙΜΑ

άποκρίθηκε ο κυβερνήτης του «Μισούλη» όταν τον ρώτησε κάποιος φημεριδογράφος μας ποιές εντύπωσης άπέκομισατο από τό τελευταίο ταξίδι.

— Άφελούν τά τέτια ταξίδια, μά δέν πρέπει νά παίρνουμε και τους δόκιμους μαζί, γιατί είναι παιδιά και παίρνουν τά μυαλά τους άέρα με τους πατριωτικούς ένθουσιασμούς που ζεσπάνε σε κάθε ύποδοχή!

Πολλή ψυχολογημένη αυτή η παρατήρηση. Τόν ένθουσιασμό οι μεγάλοι τόν ξελαγαρίζουνε, μά τά παιδιά τόν καταπίνουν άμάσητα.

ΚΑΘΕ

τέτια έποχή, πάνω στη βράση του βιβλιοπάζαρου, βγαίνει στη μέση, σά μαρινάτο ψάρι, και η είδηση πώς η Κυβέρνηση έχει έτοιμο νομοσκέδιο κατά της βιβλιοκαπηλείας και θα φροντίσει νά ψηφιστεί από τά πρώτα στη Βουλή!

Αυτή τήν είδηση τή διαδάζουμε τώρα τρία τέσσερα χρόνια στη σειρά και τό νομοσκέδιο μένει πάν-

μένει... Γιατί τώρα τίποτα δέ θα καταφέρουμε... Δέν έχουμε άκόμα δύναμη κ' είναι άγώνας, ζέρις.. Τώρα στη θέση καθένας...»

«Νάν τό νοιώσουμε μονάχα και σάν άρίδα νά μας τρυπάει νύχτα μέρα τό μυαλό... Για γλυτωμό νά μή σκαρνούμε...»

Και πιό πέρα γέλια τραγανά και κάταρες ξεχώριζαν. Στερνά μισοσβυσμένα λόγια άγγιζαν τήν κρύα ψυχή του Γκέλα.

«Νά σκάσει ο διάβολος κ' η κόντα ούλη άκόμα!..—Όλοένα γκρίκι—γκρίκι... Δέν μπορούμε νά πάρουμε μία στάλα ύπνο...»

«Κι άφτά τά παλιοβούβαλα σάν κοιμισμένα πάνε... Ούτε βουκέντρα ούτε μύγα νοιάζονται...»

«Κακός φόφος νάν τά πιάσει τά λασπομαθημένα!..»

«Δέν έχουμε κι άλλο ζουγκοκέρι γι' άλειμα... Οι ρόδες άναψαν...»

Και χάνονται μακριά σά μουρμουρητό άπέλικαστο που λέει κανένας πώς τίποτα δέν είναι.

Ο φονιάς σαγκώνει και ματώνει τ' έθρεχτα χείλια του και συμαζώνει τά ξαπλωμένα πόδια του σά νά στοχάζεται πιότερο τή μοναξιά του· θέλει νά ζαρώσει, όσο δύναται, και νά κουλουριαστεί σάν κα-

τα στο ντουλάπι του Ύπουργείου και ποτέ δέν ξεμυτίζει στη Βουλή. Και είναι για δέσιμο όσο φαντάζεται πώς θα γίνει ποτέ ένας τέτιος νόμος, άφου τό ζέρον πολυ καλά πώς και οι βιβλιοκάπηλοι, σά Ρωμιοί που είναι, έχουν κι αυτοί τους βουλευτάδες τους που δέ θάρσουν ποτέ νά ψηφιστεί τέτιος δολοφονικός για τό κενέρι τους νόμος.

ΕΝΑΣ

άπό τους καλύτερους φίλους του «Νουμά» κι από τους γεννιότερους πολεμιστάδες της Ίδέας, ο Ηλίας Σταύρος, ο Κορφιάτης δάσκαλος, τυπώνει τί δηγήματα του με τόν τίτλο «Θρησκεία και Πατρίδα». Τί άξίζουν τά δηγήματα του Σταύρου, θάν τό πούμε άμα βγει τό βιβλίο. Σήμερα τό συσταίνουμε στους άναγνώστες μας κ' έλπίζουμε πώς όλοι θάν τό πάρουν άφου η άξια του είναι τόσο μικρή, μοναχά μία δραχμή, κι ο σκοπός του τόσο μεγάλος.

Η άγγελία που κυκλοφόρησε έχει και μία σύσταση του κ. Παπανικολάου, πούναι επιθεωρητής στα Δημ. σχολεία της Κέρκυρας, για τους «Δημοδιδασκάλους άμφοτέρων των φύλων». Και οι δασκάλοι πρέπει νάν τό ύποστηρίξουν, όχι μόνο για τή μεγάλη παιδαγωγική του άξια, αλλά και γιατί ο Σταύρος πέρσε, που έτανε στη βράση του τό δασκαλικό ζήτημα, τους διαφέντεψε στο «Νουμά» με τά παληκαρία εκπαιδευτικά του άρθρα.

ΣΤΟΝ Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ

Γιά τ' άξιο «Νέο Πνεύμα» σου.

Σου πρέπει, Περδικλέα,

Ένα μπουγαδοκόφρινο

Γιά περικεφαλαία.

ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΙΑΣ

Σαραντατέσσερω χρονώ πέθανε στη Στοχόλμη ο σουηδός ποιητής Όσκαρ Λέβερτιν. Στα 1893 ετανε διορισμένος ταχτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Στοχόλμης. Πολλά έργα του είναι μεταφρασμένα σε διάφερους γλώσσες της Έβρώπης και τις περισσότερες φορές η ύπόθεσή τους είναι παρμένη από τήν έποχή του βικτωρία Γουσταύου της Σουηδίας.

νένα φίδι που κρύβεται κάτω από τήν πέτρα. Μά η φύβγα του έχει σβυστεί πιά τώρα από τή μνήμη του και λέει πώς ένα έθλογημένο χέρι σφίγγει και στράγγιζει τήν καρδιά του από τό παλιό και μαλεμένο γαΐμα.

«Θά πάω νά δργώσω πάλι τόν κάμπο κι ως με πιάσουν...», συλλογείται μοναχός του. «Φτάνει που στερνά θα κλείσω τά ματια μου όπου τ' άκλεισαν κ' οι πάποι μου και θα με φαν τ' άμαγμένα μαβρουσκούληκα που δειπνησαν και με κείνους... Τί νά φοβηθώ πιότερο;... Σ' άγρίμια μερωμένα θα πάω ανάμεσα... Τά χνότα μου θα μυρίσουν και θα με νοιώσουνε δίχως νά μαλλιάσει η γλώσσα μου...»

Και κρεμασμένος κι άρχλος ξεκινάει για τόν πικρό του γυρισμό· τά μεγαλωμένα ματια του κοιτούν μπροστά τά δάχτυλα των ποδιών του, σάν προβάλλει τό καθένα στήν περπατησιά του. Βέβαια, τήν ταραχή που θα σείσει τό χωριό και τά χάχανα που θα ζεσπώνε γύρω του, όταν θα τότε σπρώχουν πιασγκωνα δεμένο, δέν τά νοιάζεται τώρα· έτσι θαρρεί πώς είναι περίπιο. Άλουλούδιση παντα εταν η ζωή του και γελιούταν μόνο με τήν άβγή της άλλης μέρας.—Μά ένχ βράδι, που δέ θάχει